

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter volja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leta 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne pet- vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolijo frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnistvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovoliijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim bo potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „

Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnistvo „Slov. Naroda“.

Slavnemu glavnemu ravnateljstvu južne železnice na Dunaji!

Nekatere stvari so tako lepe na svetu, da nam prikupijo tudi protivnika, ako jih vidimo na njem. Taka stvar je tudi pravicoljubje. Lepo je pravico uživati, a še lepše je, pravico dajati. Ko smo torej čuli, da slavno ravnateljstvo južne železnice misli — tandem aliquando! — tudi slovenskemu našemu jeziku odmeriti nekoliko pravičnega priznanja, bili smo veseli, toda ne toliko zavoljo tega, ker to spada v našo narodno eksistencijo, marveč, ker se nam je videlo, da se obsežno podjetje tako primika stališču pravice in priložnosti. Zmirom je blagodejno in tolažilno, ako v času, ko se tako strastno posega na drugih ljudih pravice, ukrenejo veliki zavodi, veljavne juristične osebnosti da jim v bodoče hoče biti jedino in stanovito vodilo — za vse enako pravo. Ukrep južne železnice, da ima naš jezik na svoji slovenski zemlji, kolikor je to zavisno od istega slavnega ravnateljstva, dobiti znano merico enakopravnosti z nemščino, ta ukrep mogel je v sedanjí dobi narodopravnega zatiranja in preziranja slavno podjetje moralno, za oči vsacega pravicoljuba mogočno povzdigniti! Tudi našemu pravnemu čutu je ta ukrep obrodil mnogo nesebičnega veselja, mi nismo mislili dosti na prid, ki našemu narodnemu položaju utegne izvirati od ukrenene objektivnosti. Brez odloga smo dali čast slavnemu ravnateljstvu, ne da bi bili poprej poiskali razlogov nenadni premembi, preklonu južno-železniškega mišljenja za slovensko narodnost. Mislili smo, da je napočila doba, ko bomo mogli pričetí odpustčati stare nepravilnosti in ložje prenašati bremena, s katerimi južna železnica obklada gospodarsko naše stanje.

Prazne sanje! Preje, kakor bi bili želeli, odprle so se nam oči in pokazale nas v bridkih prevarah. Slavno ravnateljstvo južne železnice je rajši samo sebi nezvesto, nego da bi pristalo v pogoje, katere mora spolniti, predno se bode govorilo o spravi podjetja s slovenskim narodom. Rajši si da odrekati pravicoljubje, kakor da bi se samo odpovedalo dognani mržnji do slovenskega jezika. Rajši, kakor to, trpi sramotno zavest, da so odkriti kalni viri njegovega enakopravnostnega ukrepa, da se le podsmešno more govoriti o istega slavnega ravnateljstva odlokih!

Slavno ravnateljstvo preklicuje svoje ukrepe ter razgláša, da južno-železničnih postaj ne bo povsod na slovenski zemlji nadpisalo s slovenskimi imeni, niti jih po kondukterjih dalo razklicavati v slovenščini, nego da se ima to proti prvotnemu ukrepu izvršiti in izvrševati le na postajah kranjske dežele. To se nam naznanja z odlokom, kateri v uvodu piše, da glavno ravnateljstvo „vodi želja, južni železnici ohraniti (sic!) z najvestnišo objektivnostjo značaj javnega občila, katero je pristopno vsakemu jednako, ne glede na narodnost in jezik“. Z istim namenom, pravi odlok, bilo je društveno upraviteljstvo ukrenilo, naj se v bodoče po dvojezičnih pokrajinah, koder teko njegove proge, postaje imenujejo in po kondukterjih kličejo v obeh deželnihih jezikih. Kaj porečemo na to zmešanino logičnega in nelogičnega, doslednega in nedoslednega? Načelo, s katerim se ravnateljstvo tako slovesno ponaša, je gorko, ravnokar iz peči vzeto.

Nič se ne more tu govoriti, da se bode rečeni značaj „ohranil“, ker rečeni značaj se mora železnici še le dati; tega bistveno potrebnega značaja pri južni železnici za nas Slovence dosedaj ni bilo, niti je sedaj, ampak se mora še le pokazati, da ga bode kedaj tudi za nas. Izrečeno načelo pa le tedaj ni laž, ako slavno ravnateljstvo ostane pri prvem ukrepu, ker le ta je načela nujna posledica, ker bode južna železnica le tedaj slovenskemu narodu „pristopna“, ako bode „pristopna“ po vseh postajah, ob katerih koli in kjer koli prebivamo Slovenci. S tega stališča ni razlike, ali prebivamo na Kranjskem, Spodnjem Štajerskem, Spodnjem Koroškem, na Primorskem ali v Istriji: todi povsodi smo oklene skupine po obeh straneh južno-železničnih prog. Todi povsodi nam torej mora biti južna železnica „pristopna“, namreč znati mora z nami občevati po naše. Kdor tega ne pripozna, ne pripozna rečenega, kategorično zapovedujočega načela; če ga je pa vendar izustil, kakor bi ga pripoznal, bodi nam lažnik ali grd hinavec. Slavno ravnateljstvo južne železnice je razglasilo načelo, a še v tistem trenutku je vrglo kruto svinčenko vanj, ker samo kranjsko progo dela „pristopno“ slovenskemu narodu. O takih stvareh se nadalje da govoriti le s pomočjo ironij, toda, ker je nelogičnost ta dospela iz visocih ravnateljskih peres, iskati jej hočemo — olajšalnih razlogov.

Zakaj je slavno ravnateljstvo preklicalo samo sebe in podrlo svoje slovesno postavljeno načelo? Odlok jasno pravi, zakaj. Zato, ker se je 31 občin s Spodnjega Štajerja izjavilo proti nameravani uvedbi malostne enakopravnosti. Mi verjamemo, da je bilo 31 občin, da so te občine na Spodnjem Štajerskem in da so te občine „ein wanderndes Nomadenvolk“, tako da je njihov glas zelo važen, tako važen, da preupije — 536 ostalih spodnještajerskih občin, ki se proti prenapredbi ne upirajo. Recimo dalje, da so tudi v tacihi stvareh občinski zastopi („legale Vertretungen“) „vox populi“, da so župani narod, recimo tudi, da slavno ravnateljstvo ničesar ne zna o fabrikacijah takih protestov in o protislovenskem terorizmu na Štajerskem. Mi vse to devljemo na stran, akoravno bi se dalo rabiti, mi imamo v visoki časti spoštovanje slavnega ravnateljstva do „avtonomije občin“, mi torej pravimo, ker smo v vse pritrdili, tudi to, da je bilo nekoliko formalnega razloga, ozirati se na 31-ero protestov. To so torej „olajšalni razlogi“ — „risum teneatis amici“.

Ali pa je zavoljo tega slovenski narod s Spod-

nega Štajerja izginil? Ali zavoljo tega ne teče po Spodnjem Štajerskem železnica, ki hoče in mora biti vsem „pristopna“? Ako bi slavnemu ravnateljstvu bilo res kaj do svojega načela, katero je objavljeno brez slovenskega pritiska, moralo bi tistih 31-ero protestov ne glede na druge razloge že zavoljo načela zavreči, moralo bi že pred leti in leti to ukreniti in izvršiti povsod na Slovenskem, kar je ukrenilo, da hoče izvršiti samo na Kranjskem. Iskati bi moralo reelne resnice, kakeršna je svoje izrazilo dobila v statistiki, katera nad 400.000 kompaktnega naroda slovenskega šteje tudi na Spodnjem Štajerji. In temu narodu mora že po načelu samega slavnega ravnateljstva južna železnica biti „pristopna“, mu govoriti v narodnem jeziku.

Tega načela se slavno ravnateljstvo ne drži, ako ostane pri svojem preklici, katerega ničevost samo slavno ravnateljstvo s svojim samega sebe uničujočim odlokom tako čudovito dokazuje, tako da naj bi že zavoljo tega gledalo, da se prej ko prej rehabilituje. Mi smo tudi sedaj do boljšega prepričanja uverjeni, da so bili prvi dobri akrepi le sad pritiska od strani trgovskega ministerstva, tako da smo tudi zavoljo tega dvomov polni glede na objektivnost, načelo in trgovsko rezono slavnega ravnateljstva! Slavno ravnateljstvo naj se torej prej ko moči rehabilituje! Sicer pa bode vseh slovenskih zastopstev skrb, da bode južna železnica vsemu slovenskemu narodu po vseh pokrajinah „pristopna“ postala!

Carniolus.

Deželni zbor kranjski.

(VIII. seja dne 18. decembra 1885.)

Poročilo deželnega odbora o povečšanji letnega doneska za stanovitno nastanjenje vojakov v Ljubljani izroči se finančnemu odseku v poročanje.

O poročilu deželnega odbora glede naklade od žganih pijač poroča poslanec prof. Šuklje in nasvetuje:

Ako finančni odsek v poštév jemlje dejanski položaj deželnega odbora, kateri je moral oddajati naklado, dovoljeno za celo leto a potrjeno še le 7. jan., primoran je k sledečemu predlogu:

„Slavni deželni zbor naj sklène, marg. št. 2. §. 1. letnega poročila za leto, 1885. vzame se na znanje“.

Vender obžaluje finančni odsek, da ni razvidno iz letnega poročila, ali se je deželni odbor sploh tekom tega leta resno prizadeval po županstvih ali na kak drug način poizvedeti kolikovino zavžitega žganja, oziroma visokost izterjane deželne naklade. Kajti le na podlagi takih vsaj aproksimativnih statističnih dat bode mogoče, potrebne priprave ukreniti za primerno odkupnino, katero se po mnenji finančnega odseka najbolj strinja z interesom deželne zaklada in s koristijo davkoplačevalcev.

Prvi v razgovoru o tem predlogu oglasi se poslanec baron Schwegel in nasvetuje resolucijo, naj sicer deželni zbor poročilo finančnega odseka vzame na znanje, a naj izjavlja gotovo nado, da deželni odbor ne bode opustil, da se preveri o množini porabljenih žganih pijač na Kranjskem, na katere je naložena užitnina 3 gld. za hektoliter. Tudi naj gleda deželni odbor na to, da sklepa take pogodbe, katere ne bodo v posamičnih določilih na škodo poznejšim zakupnikom tega davka. Slednjič se izraža upanje, da bode deželni odbor deloval na to, da se bode pridobitek iz tega posebnega davka pospeševal kolikor le mogoče v postavnih mejah in da se bode delalo na to, da se v korist udeleženih strank skrbi, da se ta davek kolikor je mogoče od-

kupi. Baron Schwegel potem v daljšem govoru napada, prav slabo poučen po svojem pristaši Dežmanu, deželni odbor, češ da je to naklado dosti preceno oddal in da ima kranjski deželni zaklad najmanj 50.000 gld. izgube, tega pa je deželni odbor, oziroma v prvi vrsti istega narodna večina kriva. Da je izguba, kriva je po poročilu finančnega odseka vlada ali ministerstvo, ker se je tako pozno potrdila po Nj. Veličanstvu dotična postava. A to ni res, saj je ministerstvo popravilo, kar se je v slogu postave v obče napačno sklenilo, drugače bi se ne bila mogla predložiti postava v potrjenju Nj. Veličanstvu. Baron Schwegel dalje kupiči ne utemeljene graje drugo na drugo in trdi, da se je zakup te naklade preceno oddal, kajti kakor on iz „najbolj gotovega vira“ („Luckmanovega“ Op. por.) ve, porabi se na Kranjskem najmanj 20.000 hektolitrov spirita, iz katerega se napravi gotovo 40.000 hektolitrov žganja, kar bi po 3 gld. od hektolitra iznašalo najmanj 120.000 gld. davka. Baron Schwegel tudi ni zadovoljen s pogodbo, ki se je z najemnikom sklenila, češ, da ista lahko uniči ves prihodnji dohodek tega davka, akoravno se je v pogodbo vsprejela tudi določba, da ima plačati zakupnik doklade dvajsetkratno globo, ako bi pri prenehanju svoje pogodbe več zadalil, kakor bi bilo umestno in pravilno.

Deželni predsednik baron Winkler razjasnuje, da je vlada kakor hitro mogoče delovala na to, da se je načrt te postave, kakor hitro je bil od Nj. Veličastva potrjen, izvršil. 7. januarja 1885 potrdil je presvetli cesar deželni proračun, ž njim pa tudi to naklado, 10. januarja 1885 bilo je po ministerstvu naznanjeno cesarjevo potrdilo deželni vladi kranjski in 11. januarja 1885 že so se pričele obravnave o izvršilnih določbah te naklade, ter so bile 12. januarja 1885 sklenjene, 13. januarja pa že v deželnem zakoniku za Kranjsko priobčene. Vladi tedaj ne gre nikakor predbacivati, da bi bila najmanj zagrašila prepozno potrjenje tega naklada.

Poslanec prof. Šuklje nasvetuje, naj seja preneha, da finančni odsek razpravlja o predlogih barona Schwegla. Obvelja.

Finančni odsek zboruje nad pol ure, potem pa se snide klub narodnih poslancev, da v stvari razpravlja. Razgovor o predlogih finančnega odseka in barona Schwegla nasvetih o tej zadevi se ponovi.

Poročevalec finančnega odseka profesor Šuklje izjavi, da je finančni odsek sklenil, ostati pri svojem nasvetovanem predlogu.

Prvi se oglasi za besedo deželni glavar grof Thurn, ter pravi, da deželni odbor nema nikake krivde, ako se je deželni proračun prepozno potrdil. 28. septembra 1884 bila je omenjena naklada od žganih pijač v deželnem zboru sklenena in 11. oktobra 1885 predložil se je dotični sklep kranjski deželni vladi.

Deželnemu odboru ni bilo mogoče, kakor bi bil gotovo rad, razpisati javne dražbe za nakup te naklade, a da si je bil deželni odbor gotovo v sitnem položaji, gotovo ni oddal te naklade kakor se trdi, tako rekoč pod roko, kajti sklenil je vendar z zakupnikom pravoveljavno pogodbo.

Če je poslanec baron Schwegel zahteval naj bi bil deželni odbor ukazal, da se beležijo množine porabljenih žganih pijač, vpraša deželni glavar, kje naj bi deželni odbor jemal za tako preiskovanje pravico, katera deželnemu odboru nikakor ne pristaja. Položaj deželnega odbora pri oddaji te naklade bil je gotovo jako mučen, kajti manjkalo mu je vsakeršnih gotovih podatkov. Ne treba resolucije, katero je nasvetoval baron Schwegel, da bi opominjala deželni odbor na njegove svete dolžnosti. Vsakemu deželnemu odborniku gorko bije srce za deželne interese in vsaki člen istega deluje z največjo ognjevitostjo jedino le v prid deželi kranjski. To deželni glavar s poštenim srcem lahko zatrjuje. (Živahna pohvala.)

(Dalje prih.)

Poročilo deželnega odbora

o dovoljenji deželnega doneska 50.000 gold. za gradnjo lokalne železnice iz Ljubljane v Kamnik.

Slavni deželni zbor!

Postava od 1. maja 1885, o dodelitih in uvetih za gradnjo lokalne železnice od Ljubljane v Kamnik drž. zak. št. 67. določuje v členu I. sledeče:

„Vladi se daje oblast, udeležiti se dobave glavnice za gradnjo lokalne železnice od Ljubljanske postaje Cesarjevič-Rudolfove železnice v Kamnik z dovlačnico k ondukajšnji erarni tvornici strel-

nega praha ali smodnika, prevzemši glavnih delnic delničarske družbe, katera se osnuje za to lokalno železnico, v iznosu od dveh sto tisoč (200.000) gld. avstr. velj. v notah.“

„Ta udeležba državnega zaklada zavisi od naslednjih uvetov, namreč da

- a) dežela kranjska v gradnjo zgoraj omenjene lokalne železnice zagotovi prispevek od 50.000 gld. najmanj, da dalje
- b) bodoči koncesionar dobavo ostale glavnice za gradnjo v iznosu, ki ga ustanovi državna uprava, zavaruje z izdatbo predstvenih in glavnih delnic družbe sestavi se imajoče, ne obremenivši državnega zaklada, na ta način, da bodoči koncesionar prevzame poroštvo za to in glede tega, da se bode izhajalo z glavnico, ki jo državna uprava ustanovi za gradnjo.“

Člen II. navedene postave določuje: „Dividenda, katera pristoji v členu I. omenjenim predstvenim delnicam predno nastane glavnim delnicam pravica do potegovanje dividende, ne sme izmeriti se više nego s pet odstotki.

Glavne delnice, ki jih država po členu I. prevzame, morajo uživati jednake pravice kakor ostale glavne delnice delničarske družbe, katera se osnuje, ter ne sme glede istih glasovalna pravica v pravih utesniti se na neko maksimalno število glasov niti nasproti imetnikom predstvenih delnic.“

Člen III. določuje, da se uplačila države opravijo v dveh enakih letnih zneskih po 100.000 gld., ki se začneta od leta 1887, v rokih, katere državna uprava v to določi.

Prvi letni znesek uplačati je tedaj, kadar bode ostanek glavnice za gradnjo uplačan in uporabljen in kadar bode omenjena lokalna železnica po dopustnem pismu dodelana in javni službi izročena.

Društvo (konsorcij) udeležencev nameravalo je začetkom graditi lokalno železnico z ozkim tirom od Ljubljane v Kamnik. Ogled proge za to železnico vršil se je meseca decembra l. 1882, pri katerem se je konsorcij skliceval na sklep slavnega deželnega zbora z dne 13. julija 1880 ter je izrazil prepričanje, da bode dežela gradnjo te železnice gotovo najizdatneje podpirala; to izražanje bilo je tem lagljeje, ker je deželni odbor z dopisom dne 1. maja 1882 št. 1759 konsorciju obljubil pospeševati to podjetje.

Pripozna je važnost nameravanega podjetja za korist dežele in glavnega deželnega mesta in glede na to, da udeleženci, — pri vsem tem, kakor je brezdvomno pokazalo dotično preiskovanje in obravnavanje, da se od strani dežele, od prizadetih občin in od drugih, ki bodo imeli korist od te železnice, zanesljivo sme pričakovati, da bodo po svojih močeh žrtovalno pripomogli k stroškom Ljubljansko-Kamniške lokalne železnice, — vendar le nimajo dovolj denarnih sredstev na razpolanje, da bi to podjetje izvršili jedino le iz lastne moči, glede torej na vse to, ni imela visoka vlada, kakor se razvidi iz utemeljevanja postavnega načrta o navedeni železnici, nikakega pomisleka stopiti v dogovor in obravnavanje z bodočimi koncesionarji.

Te obravnave imele so ta izid, da so se koncesionarji izjavili, da prevzamejo dopustilo (koncesijo) za gradnjo nameravane lokalne železnice od Ljubljane v Kamnik z dovlačno železnico k erarni tvornici smodnika in da bodo to gradnjo tudi dovršili, ako se državna uprava udeleži pridobitve za gradnjo te železnice proračunjene djanske glavnice v znesku 771.000 gld. s tem, da prevzame glavnih delnic delničarske družbe, katera se osnuje v ta namen, v znesku 200.000 gold. po ceni (kurza) al pari.

Lokalna železnica, ki bode blizu 22 km. dolga in ki je graditi s pravilno medkolesno širino, zavije se od Ljubljanske postaje Cesarjevič-Rudolfove železnice proti severozahodu, pelje potem po lastni podstavi do Dunajske državne ceste gre po lastnem mostu čez reko Savo ter pride deloma po državni cesti tikajoča se vasi Černuče, Podboršt, Dobrava, Trzin in Stob, v vas Domžale in od tod naprej ob Bistriški dolini deloma po lastni podstavi, deloma uporabljuje okrajno cesto, čez Preserje Homec, Šmarco in Duplico v Kamnik. Od Kamniške postaje pa do erarne tvornice smodnika, ki leži na zahodni strani Kamnika, izdelal se bode 14 kilometrov dolgi dovlačni tir. Železnica je do delati v dveh letih od dne podeljene koncesije.

(Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 23. decembra.

Nemški listi, liberalni pa tudi nekateri konservativni, hučo napadajo dr. Trojanov predlog o rabi deželnih jezikov pri oblastvih na **Českem**. Trn jim je v peti določba, da bi pri oblastvih druge instance moralo se uradovati v obeh deželnih jezikih. Potem bi se moral vsak nemški uradnik, ki bi hotel kaj avanzovati, priučiti tudi češčini. Tega jezika se pa Nemci baš učiti nečejo iz sovraštva do vsega slovanskega. Nadalje skušajo smešiti zahtevo, da bi se z državnimi centralnimi oblastvi smelo občeovati v deželnih jezikih. Po tem takem bi moral, pravijo, vsak avstrijski uradnik znati več jezikov. Ako pa stvar malo bolje prevdarimo, takoj spoznamo, da je tudi ta izgovor prazen. Pri državnih centralnih uradih je število uradnikov jako veliko. Ko bi se pri nameščevanju dajala prednost onim, ki so zmožni več avstrijskih jezikov, bi kmalu v vsakem uradu bilo dosti uradnikov, zmožnih tega in onega jezika, da bi lahko v njem reševali razne odloke. Saj vender ni treba, da bi vsi uradniki reševali vsako ulogo, da bi potem vsi morali biti zmožni dotičnega jezika. Ako kateri ne razume, mu tudi drugi lahko razloži. Preobloženi z delom pa tudi neso v višjih uradih. Iz tega se vidi, da je le dobre volje treba, pa se bode v tem oziru ustreglo vsem avstrijskim narodom.

Konservativci mislijo po Božiči predlagati v **gorenjeavstrijskem** deželnem zboru, da se upelejejo razne olajšave v obiskovanji šol. Na več šolah naj se bi uvel poludnevni pouk. Nadalje misli konservativna večina znižati plačo učiteljem. Na ta način se bode deželi prištedilo 14.000 gld. Zategadelj se bode učiteljem dovolilo opravljati cerkovniško službo, da bodo imeli postranski zaslužek.

Vnanje države.

Vojnej komisiji se je posrečilo dognati premirje mej **Srbi in Bolgari**. Prvi bodo najprej morali izprazniti Vidinsko okrožje, četudi so v Belem gradu dolgo temu se upirali in trdili, da neso bili tepeni. Vojna komisija je celo stvar nepristransko sodila in prišla do prepričanja, ker je glavni boj bil na južnem bojišči, ne pa pri Vidinu, da so Srbi bili premagani, da se tedaj morajo prvi umakniti. Sicer bi pa tudi Srbom ne bilo nič pomagalo ustavljati se, Bolgari so že bili zbrali pri Vidinu nad 25.000 vojakov, mej njimi 5000 mohamedancev iz Vzhodnje Rumelije, katerim zapovedujejo bivši turški častniki. Tej sili bi se Srbi ne bili mogli ustavljati. Misel, ki so jo še nedavno gojili v Belem gradu, da bi velevlasti pri sklepanji miru Srbom priznale kaj bolgarskega ozemlja, bodo tudi morali opustiti, kajti tega nikakor ne bi pripustila Rusija.

Prva skrb **bolgarskega** kneza sedaj, ko je premirje skleneno in srbske čete ostavijo Bolgarijo do 24. t. m., bolgarske pa tri dni pozneje Srijjo, bode sporazumeti se s turškim sultanom in z ruskim carjem. Ko se sklene mir, odpotuje knez v Carigrad in od tam čez Odeso v Peterburg. Iz Pirota se vrne knez v Sofijo o pravoslavnih božičnih praznikih. Kakor se govori, bode se knez prihodnje poletje oženil.

Iz Belega grada odšla je vsled sklepa mestnega zbora deputacija 40 veljavnih meščanov v Niš kralja prosit, da bi **Srbija** nadaljevala vojno. Deputacija vodi arhimandrit Nikanor in njeni člani pripadajo vsem strankam. Bivši ministerski predsednik Piročanac od naprednjaške stranke, bivši pravosodni minister liberalce Radović in radikalec profesor Nikolajević sklenili so sklicati velik tabor, na katerem naj bi se narod izjavil za nadaljevanje vojne. Ta tabor bi imel biti v Belem gradu. Sedaj, ko se je sklenilo premirje, taki pojavi nemoj nikakejšnega pomena, kajti skoro misliti si ne moremo, da bi Srbija po pretekle premirji zopet začela vojevanje. — Govori se, da srbski kralj namerava pomilostiti več političnih zločincev, kateri so bili obsojeni zaradi poslednjega ustanka. S tem se nadeja kralj pridobiti zopet popularnost, katero je izgubil vsled nevspešne vojne.

Da so Peterburški vladni krogi jako premenili svoje mnenje o **vzhodnorumelijskem** vprašanji, kaže neka izjava „Norda“, znanega oficijoznega glasila ruskih vladnih krogov. Ta list prvi, da je Srbija z vojno pripravila pot bolgarskemu združenju. Bolgare je prisilila, da so pokazali svojo vztrajnost, pogum in spretnost ter pridobili siupatije vseh. Mej narodom to in onostran Balkana pokazala se je v boji proti napadalcem moralna solidariteta, katere Evropa ne bode mogla razdreti, če neče pravice premeniti v krivico.

Turčija je nekda jako pomnožila utrdbe na **grškej** meji in sploh storila vse naredbe, da takoj z vspehom zavrne vsak napad Grkov. Grki ne morejo imeti nobenega upanja, da bi Turčiji odvzeli kak kos zemlje, kajti poslednja ima v Evropi pripravljenih že 300.000 vojakov in jih še vedno dobiva iz Azije. Ako so hoteli Grki kaj dobiti, morali bi se bili sporazumeti z Bolgari in vzajemno z njimi proti Turčiji začeti vojno takoj po Plovdivskem prevratu. — Krečani poslali so velevlastim spomenico, v katerej zahtevajo zjedinenje z Grško. Prišli so s svojo zahtevo pač prepozno.

Ruska vlada pripravlja za bodoče leto novo ekspedicijo v Kitaj. Vodil jo bode znani potnik Pia-zicky. Namen tej ekspediciji so znanstvene in trgovskopolitične študije. Stroške ekspedicije plača finančno ministerstvo in trgovski odbor v Moskvi.

V **francoske** zbornici se je začela tonkinška debata in bode trajala več dni. Kakor se dá sklepati iz prvih govorov, zbornica ne bode sklenila, da bi se izpraznil Tonking, pa tudi ne bode znižala zahtevanega kredita. Proti izpraznenju Tonkinga je tudi velik del monarhistov. Tako se je škof Freppel izjavil, da on ne more privoliti, da bi se tako po-nižala veljava Francije.

Sedanja **angleška** vlada bode takoj pri shodu parlamenta zahtevala zaupnico. Ircem mislijo konservativci dovoliti razširjenje administrativne in lokalne avtonomije. Parlamenta pa Ircem konservativci ne bodo dovolili.

Dopisi.

Iz Grada 20. decembra. [Izv. dopis.] (Iz deželnega zbora.) Po odprtju seje pravi dež. glavar: Prečital sem v stenografičnem zapisniku včerajšnje seje tiste stavke, nad katerim se je spodtikal poslanec dr. Dominkuš in v katerih je po njegovem mnenju izražena razžalitev slovanskega naroda v Avstriji. V besedah zapisanih v zapisniku, ne najdem povoda, da bi grajo izrekel. Bere se namreč le: „Sicer je lastnost slovanskega naroda... (presledek)... resnica...“ Kar je poslanec Posch pozneje govoril, ni razžalivo. In on sam mi je osebno zagotavljal, da ni imel namena, izreči kaj razžaljivega. V tukajšnjem dnevniku pa se res bere, da je Posch rekel: „Lastnost je slovanskemu narodu, take reči trditi, katere se z resnico —“ Ko bi se bile izgovorile te besede, poklical bi bil govornika k redu, ker je v takih besedah res izražena razžalitev in sicer tem težja, ker se obrača proti celemu narodu, govorjenje, katero se ne ujema s parlamentarnim življenjem, niti s parlamentarno dostojnostjo.

Poslanec dr. Dominkuš: Jaz sem slišal rečeni stavek, kakor sem ga bil včeraj navel in danes čital v „Tagesposti“. Nesem mogel dvomiti o namenu, da se je hotelo žaliti slovanski narod sploh in narod, kateri nas je semkaj poslal kot svoje zastopnike. Uverjen sem, da so tudi mnogi drugi poslanci čutili z menoj jednako. Zato sem bil opravičen in dolžan, zahtevati, da se poslanec Posch pozove k redu. Ker pa je res mogoče, da v hrupu predsednik ni slišal rečenih besed, in ker se ne nahajajo v stenografičnem zapisniku, torej ne moremo zahtevati od predsednika klika k redu, tem menj, ker je sam že pogojno izrekel grajo. Ne morem si pa kaj, da ne bi obžaloval o tej priliki surovosti v govorjenju, katera se je ugnezdila v parlamentarnih obravnavah in vsled katere se sporazumljenje, ki bi tako potrebno bilo, čedalje bolj odmika v daljavo.

Deželni glavar še enkrat ponavlja, da bode strogo pazil, da se zabranijo v tej zbornici vsi osebni napadi.

Tako je bila rešena ta afëra, ki je napravila dosti hrupa. Slovenski poslanci postopali so odločno in dostojno in branili čast vsega slovanskega naroda. Posch je sam umaknil svoje besede, glavar pa glede na stenografični zapisnik in ker se v hrupu ni moglo natanko slišati, kar je Posch govoril, mu ni mogel izreči direktno graje, storil je pa to posredno. Kar pa se tiče opazke dr. Dominkuša o zarobljenem tonu nakaterih nemških poslancev Graške zbornice, pritrdoval mu bode ves svet, pa zboljšanja ni pričakovati, dokler imajo pri avstrijskih Nemcih prvo besedo Knotzi in Heilsbergi.

Rešili so se potem različni manjši predlogi in prošnje, od katerih omenjam prošnjo učiteljev pri Sv. Magdaleni pri Mariboru za draginske priklade. Prošnja se priznava kot opravičena in se izroči dež. odboru, da jo reši v sporazumljenju z deželnim šolskim svetom. Prošnja Tinjske občine pri Slovenski Bistrici za podporo za popraviljanje ceste od Zgornje Bistrice do Planine, odda se dež. odboru, da jo uvaža.

Ob konci seje naznanja deželni glavar, da je vlada sklenila, odložiti deželni zbor od 19. decembra do 7. januarja.

Slovincem pa se je na pot dalo prečudno bo-žično darilo, poročilo in nasvet šolskega odseka, ki se glasi: Z ozirom na to, da je dostikrat izražena želja vindiškega (tako!) prebivalstva na dolnem Štajerskem, da se otroci v šoli naučé nemškega jezika; da se ta želja prebivalstva kaže v gnetenju otrok slovenskega jezika k nemškim mestnim in za-

sobnim šolam; da so promet in vsi interesi spodnjega Štajerja obrnjeni proti zgornjemu Štajerju, in naposled, da je gojitev nemščine neobhodna za jed-nost Štajerske, za jednost države in armade — sklene naj deželni zbor: Glede na to, da je vsakemu Štajercu potrebna nemščina, izreka deželni zbor opetovano, da se naj na vseh šolah na Štajerskem nemščina toliko goji, kolikor zahteva javni promet, jednost dežele, države in armade. Po-ročevalec pa bo Ausserer, tisti, ki je baje mora pete odnesti iz Trsta, ker je nemščino premalo gojil.

Dr. Nekermann pa bode takoj po praznikih interpelelo vlado zastran razmer na Celjski gimnaziji. Potem bodedo vsaj poizvedeli, ali je v Avstriji res takšen greh, če se poje cesarska himna slovenski. V Slovenski Bistrici ne sme vibrati črno-zolta zastava, v Celji se ne sme pevati slovenska cesarska pesem, ali ni to narobe svet?

Iz učiteljskih krogov 22. decembra. [Izv. dop.] Leto 1885 se bode kmalu pogreznilo v dno preteklosti. Predno se pa popolnem poslovimo od njega, ozrimo se še enkrat nazaj in premislimo, kaj smo v tem letu storili dobrega in koristnega, kaj smo zanemarjali ali še celo opustili in če najdemo kako napako, storimo vsaj zadnje dni te-kočega leta trden sklep, da bodedo v novem letu si prizadevali priti k pravemu spoznanju in popra-vili, kar smo zamudili. Čas beži vedno dalje in pri-zadevati si moramo, da tudi s časom hodimo in da nam bode pa to mogoče, se moramo naobraževati. Kako naj se učitelj naobražuje, poučujejo nas šolski časopisi. Nemam v mislih nemških šol-skih listov, ker ti ne pišejo vselej v našem duhu in zmislu, na mari so mi le slovenski šolski listi, kajti le ti razkrivajo težnje in se potegujejo za bla-gostanje slovenskega učiteljstva. Kakor znano, imamo slovenski učitelji tri šolske liste: „Učiteljskega To-variša“, „Popotnika“ in „Šolo“. Najstarejši izmed vseh je „Učiteljski Tovariš“. Četrto stoletja bojuje se že za pravice narodnega šolstva in slo-venškega učiteljstva. Silni nemčurski valovi zaga-njali so se čestokrat vanj ter ga hoteli uničiti, a vendar se je branil vedno pogumno in se obdržal celih pet in dvajset let na obzorji. Ali — strast po-gina nikdar ne praznuje. Sedaj, ko so se deloma pomirili razburjeni valovi, preti druga nevarnost njegovemu obstanku. Manka mu naročnikov, manka mu podpore gmotne in duševne. Slo-venski učitelji, zdramimo se vendar enkrat in ne spimo vedno spanje pravičnega, sedaj ko imamo priliko povzdigniti list naše gore, kajti Bog zna, če nam bode vedno toliko ugodni časi, kakor jih imamo sedaj. Sleharni učitelj, ki čuti v srci, da je sin slovenske matere, ne smel bi biti brez „Učiteljskega Tovariša“ in namesto, da bi si naročevali nemške liste, naročujmo si rajši z novim letom našega Tovariša. Spodbu-jajmo drug drugega v naročevanje in skušajmo mu pridobiti tudi častito duhovščino, krajne šolske svete in nadzornike, bralna društva in druge šolske pri-jatelje. In če bodedo tako postopali, bodedo sto-rili več, „kar veleval nam stan“ in narod slovenski spoštoval nas bode kot zavedne slovenske učitelje. — Toraj — delajmo, dokler je dan! —

Domače stvari.

— (Kolera.) Nevarna ta bolezen, ki se je v novjšem času prikazala na Beneškem in za ka-tero je že nekoliko oseb v Benetkah pomrlo, na-potila je avstrijska oblastva, da so odredila potrebne varnostne naredbe, zlasti na mejnih postajah, v Ali, Pontablu in Korminu. Od včerajšnjega dne ni več neposredne železniške zveze čez Pon-tabel, vrhu tega zaukazana je desinfekcija onesna-ženega perila, obleke in drugih predmetov, blago pa, dobajajoče v carinske urade, mora se zdrav-stveno preiskavati. Tudi preko Kormina ustavljena je direktna železniška zveza z Italijo, spalni vagoni pri kurirnih vlakih šteje. 1. in 2. vozili bodo odslej le mej Dunajem in Trstom. Ko so se zaukazale te na-redbe, pojavila se je pa kolera že v Trstu. „Lloydov“ parnik „Polluce“ imel je na krovu tri za kolero obolele mornarje, katerih jednega so izkrcali v Benetkah, kjer je v bolnici umrl. Druga dva sta ozdravela in magistrat Tržaški ni našel povoda, glede tega par-nika kaj ukreniti. Včeraj zjutraj pa so prinesli 60 letnega ogljarja Petra Hajduka v mestno bolnico v Trstu, katerega bolezen je zelo koleri podobna. Bolezen lotila se ga je zjutraj rano. Prejšnjo popo-ludne delal je nekoliko ur na krovu Lloydovega

parnika „Trieste“, došlega iz Benat, kjer je menda dobil nevarno bolezen. Včeraj zvečer ob 9. uri se je bolezen jako pohujšala. Je li že mrtev še ne vemo. Parnik „Trieste“ moral je takoj odpluti v la-zaret in mestno oblastvo storilo je vse potrebne ko-rake, da se kužna ta bolezen, kolikor možno, omeji.

— (Naš rojak g. prof. S. Rutar) začel je v „Wiener-Zeitung“ v podlistku priobčevati jako zanimive članke z naslovom „Salona und seine Alterthümer“, na katere opozarjamo čitatelje.

— (Francoski učenjak g. A. Rivière,) ki je letos potoval po Slovenskem in Hrvaškem, začel je v „Revue Française“ (Revue Française de l'Etranger et des Colonies. Paris. Imprimerie Chaix, Rue Bergère, 20) pod naslovom „Slovenes et Croates“ priobčevati svoje utise in opazovanja.

— (Gospod Alojzij Luznik,) učitelj v Komnu na Krasu, dobil je za glasbeni stroj „Pho-nodidakt“ izključni privilegij iz dne 26. marca 1885, veljaven za vse v državnem zboru zastopane kra-ljevine in dežele.

— (Gosp. Fr. Ozbič,) podobar v Celovci, izdelal je za mestno farno cerkev v Velikovi štiri podobe iz kamena, ki so bile v letošnji razstavi v Celovci razstavljene in za katero je bil g. Ozbič odlikovan. Umetno in prelepo delo vzbudilo je ve-liko zadovoljnost faranov, ki v „Miru“ g. Ozbiča vsem farnim predstojnikom najtopleje priporočajo.

— (Okrajni zastop v Marnbergu) po-slal je tudi svojo modrost v svet. Vsprejel je nam-reč jednoglasno predlog, da so vsi napadi v tako-zvanih narodnih časopisih na uradno delavnost se-danjega predsednika okrožnemu sodišču v Celji, gospoda dvornega svetnika Heinriherja, zlobni in izmišljeni. Ko človek kaj tacega čita, bi skoro mislil, da je res, ko bi ne bilo iz Marnberga. More li iz Marnberga kaj dobrega priti? Gospodom okraj-nim zastopnikom v Marnbergu bi svetovali, naj se v stvari ne utikajo, ki ne spadajo v njih delokrog, ker se s takimi predlogi, kakor je rečeni, le sme-sijo in blamujejo.

— (Vabilo k božičnici,) katero priredi „Katoliško društvo rokodelskih pomočnikov“ na no-vega leta dan v svojih prostorih v Knežjem dvoru. Spored: 1. „Božična pesem“, zbor. 2. Nagovor čast. gosp. predsednika. 3. „Oj ti planinski svet“, zbor s tenor solo. 4. „Božični zvonovi“, deklamacija. 5. „Moj dom“, zbor. 6. „Die Perle“, deklamacija. 7. „Društvena pesem“, zbor. 8. „Ne praznuj de-lavnika“, deklamacija. 9. Hišnik v zadregi. Veselo-igra v dveh dejanjih, spisal A. Kržič. 10. Tombola. — Začetek ob 1/2 6. uri zvečer. Ustop brez vabila ni dovoljen.

— (Vabilo) k občenemu zboru Šišenske či-talnice dne 26. decembra 1885 popoldne ob 3. uri. Dnevni red: 1. Nagovor prvomestnika. 2. Poročilo tajnika. 3. Poročilo blagajnika. 4. Poročilo knjižni-čarja. 5. Volitev odbora: a) prvomestnika, b) bla-gajnika, c) 6 odbornikov. 6. Posamezni predlogi.

— (Vabilo) k občenemu zboru narodnega bralnega društva v Borovnici, bi bode v nedeljo 27. t. m. ob 7. uri zvečer s sledečim sporedom: 1. Nagovor predsednika. 2. Poročilo tajnikovo. 3. Poročilo blagajnika. 4. Volitev novega odbora. 5. Posamični predlogi.

— (Vabilo) k občenemu zboru Ormoške či-talnice, ki bode v nedeljo 3. januarja 1886 ob 4. uri popoldne v društveni sobi v Ormoži. Dnevni red. 1. Poročilo društvenega vodstva o društvenem delovanju in stanju. 2. Volitev: a) treh pregledalcev računov, b) predsednika, c) šestih odbornikov. 3. Predlogi.

— (Dravski most pri Varaždinu,) ki ga je voda poškodovala in je bil dolgo časa zaprt, so sedaj popolnem popravili in promet je zopet odprt.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 23. decembra. Grof Taaffe se je toliko popravil, da bode v par dneh mogel iz postelje.

Trst 23. decembra. Priletel ogljar, ki je z Lloydovim parobrodom „Trieste“ semkaj dospel, zbolel je včeraj zjutraj z vsemi simp-tomi kolere. Danes zjutraj umrl je v popol-nem osamljenem oddelku v bolnišnici. Drug ogljar, 25 let star, umrl je včeraj zjutraj v bolnišnici po večdnevni bolehanji za krči in drisko. Pri raztelesenji neso dobili pozitivnega rezultata.

Sofija 22. decembra. Knez naznanja v dnevnem povelji, da se je sklenilo premirje in se zahvaljuje za pogumno in vzgledno vojevanje. Knez hvaležno priznava, da se ima bolgarska vojska za pridobljene vspehe zahvaljevati neprestani skrbljivosti carja in uzorni delavnosti ruskih učiteljev.

Beligrad 22. decembra. 500 bolgarskih prostovoljcev udrlo je v Vranski okraj in plenilo v Jelaznici. Dve kompaniji Srbov razgnali sta napadalce, ki so izgubivši 150 mož, ubežali.

Pariz 22. decembra. V zbornici naznanil je Freycinet, da se je z Madagaskarom sklenil mir, za Francosko ugoden.

Carigrad 22. decembra. Muktar-paša odpeljal se je včeraj zvečer v Egipt.

Razne vesti.

* (Vereščagin) razstavil bode svoje slike v kratkem v Budimpešti. Po prizadevanji kardinala Haynald pa se one slike, ki so na Dunaji napravile toliko hrupa, ne bodo razstavile.

* (Dragocena slika.) Iz slikohrama umrlega Corda Dudleya prodala se je te dni Rafaelova slavna slika „Tri gracije“ za 25.000 funtov Sterlingov. Kupil jo je vojvoda Aumalski.

* (W. Vanderbilt,) najbogateljši človek v Ameriki, umrl je pred nekoliko dnevi. Njegov imetek bil je tolik, da mu je donášal 20 milijonov dolarjev (nad 40 milijonov goldinarjev) na leto. 10.000 milj železnic bilo je njegovih. Glavna dediča sta sinova Cornelio in W. K. Vanderbilt, katerih vsak dobi 60 milijonov dolarjev (blizu 130 milijonov goldinarjev). Vdova dobila je krasno palačo v Novem Yorku, ki je stala nad 3 milijone dolarjev, vso opravo v palači, jeden milijon dolarjev v gotovini in pa vsako leto blizu pol milijona goldinarjev. Za dobrodelne namene volil je jeden milijon dolarjev.

* (Most „Port neuf“ v Parizu) se je zrušil. Bil je izredno močno zidan, zmatral se je sploh za najtrdnjejšo stavbo v Parizu in običajno je bilo, da se je na vprašanje „Kako se počutite?“ odgovarjalo: „Je me porte comme le pont neuf!“ („Se počutim kakor Pont neuf!“) Razdejavača sila vode tudi temu orjaku ni prizanesla, skoro polovica zrušila se je v reko.

* (Milijoni iz morja dobljeni.) Letos februarja meseca razbil se je blizu Kanarskih otokov parobrod „Alfonz XII.“, namenjen iz Kadiksa v Kubo. Na parobrodu bilo je za tri milijone lir zlatega denarja. Lastniki parobroda najeli so slavnega potapljavca Lamberta, da bi jim potopljeno zaklad z dna morja spravil na površje. Dasi je bil parobrod 46 metrov globoko v morji, se je vender omenjenemu potapljavcu posrečilo, da je spravil vse z zlatom napolnjene zaboje na površje.

Izjava.

Načelstvo zveze slovenskih posojilnic je v številki 284. od 12. t. m. „Slovenskega Naroda“ nameravalo le stvarno razpravljati posojilniško poslovanje, nikakor pa ni hotelo s tisto razpravo osobno žaliti gospoda Ivana Hribarja.

Načelstvo zveze slovenskih posojilnic:

Načelnik:
M. Vošnjak.

Tuji:

22. decembra.

Pri **Sionu**: Kopstein z Dunaja. — pl. Cascuti iz Pulja. — Kwitta z Dunaja.

Pri **Malič**: Singer z Dunaja. — Baron Vranyczany, Bedeković iz Hrvatskega. — Dorn iz Kočevja. — Novak iz Mengša.

Tržne cene v Ljubljani

dné 23. decembra t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl. . . .	6 66	Špeh povojen, kgr. . .	66
Rež.	5 53	Surovo maslo, „ . .	84
Ječmen, „	4 39	Jajce, jedno	3
Oves, „	3 09	Mleko, liter	8
Ajda, „	4 06	Goveje meso, kgr. . .	64
Proso, „	5 04	Telečje „	60
Koruza, „	4 87	Svinjsko „	52
Krompir, „	2 86	Koštrunovo „	35
Leča, „	8	Pišanec	18
Grah, „	8	Golob	50
Fižol, „	8 50	Seno, 100 kilo . . .	2 05
Maslo, kgr.	90	Slama, „	2 05
Mast, „	76	Drva trda, 4 metr. .	7 60
Špeh frišen, „ . .	52	„ mehka, „	5 50

Meteorološko poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
22. dec.	7. zjutraj	745.26 mm.	— 8.4° C	sl. szh.	obl.	
	2. pop.	744.02 mm.	— 5.0° C	sl. szh.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	744.82 mm.	— 5.6° C	brezv.	megl.	

Srednja temperatura — 6.3°, za 3.9° pod normalom.

Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

Dunajska borza

dné 23. decembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	82	gld. 95	kr.
Srebrna renta	83	„ 20	„
Zlata renta	109	„ 90	„
5% marcna renta	100	„ 10	„
Akcije narodne banke . . .	872	„ —	„
Kreditne akcije	294	„ 60	„
London	126	„ 05	„
Napol.	9	„ 97 1/2	„
C. kr. cekini	5	„ 98	„
Nemške marke	61	„ 90	„
4% državne srečke iz l. 1854	250	gld. 127	25
Državne srečke iz l. 1864	100	gld. 170	—
Ogrska zlata renta 4% . . .	99	„ 70	„
„ papirna renta 5%	91	„ 45	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	„ —	„
Dunava reg. srečke 5% . . .	100	gld. 117	50
Zemlj. obh. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	125	„ 90	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115	„ 75	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	„ 50	„
Kreditne srečke	100	gld. 180	—
Rudolfove srečke	10	„ 18	75
Akcije anglo-avstr. banke . .	120	„ 103	75
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v. .	195	„ 75	„

Julija Žitnik javlja v svojem in svojih sorodnikov imenu prežalostno vest, da je Bogu vsegamočemu dopalo, njenega iskreno ljubljene, nepozabljivega soproga, oziroma svaka in bratranca, gospoda

ŠIMONA ŽITNIKA,

v pokojenega sodniškega uradnika,

po dolgi in mučni bolezni, prejemšega sv. zakramente za umirajoče, poklicati danes ob 8. uri v 54. letu svoje starosti na oni boljši svet.

Pogreb bode v petek dné 25. decembra ob štirih popoldne iz stanovanja umrlega: Streliške ulice h. št. 14.

Dragi pokojnik bodi priporočen pobožnemu spominu vseh prijateljev in znancev. (764)

V Ljubljani, dné 23. decembra 1885.

Poslano.

(7-44)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GLIESSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najboljše okrepljujoče pice,
I kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine I
želudca boleti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Burgundsko vino.

To fino in dobro Burgundsko vino Ogerske (francoske trte, nasajene v obširnih vinogradih na Ogerskem priporočajo slavni zdravniki zaradi njega milobe in izvrstnih svojstev pri želodčnih boleznih, pomanjkanji krvi, oslabiljenji, diarihoe in rekonvalescenci z izrednim vspehom. — Zdravilnica v Lindwiese (Slezija) uporablja to vino že več kakor 15 let in priporoča posebno kot okrepljujoče pri rekonvalescenci.

Jedino zalogo za Kranjsko

ima (656-8)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Velika steklenica velja 80 kr., 10 steklenic 7 gld.
Po pošti se pošlje najmanj 5 steklenic.

VIZITNICE
v elegantnej obliki priporoča po ceni
„Narodna Tiskarna“
v Ljubljani.

Čujte in čudite se!

12.500 kosov

ogrinjal za dame,

popolnem zadosti velika tudi za največjo damo, v vseh modnih barvah, rujavih, sivih, črnih, rdečih, modrih, belih, škotskih in turških itd., prodaja se po goldinar 1 goldinar

komad proti poštnemu povzetju, da se izprazni prostori.

Exporthaus „Zur Austria“, Wien,

Oberdöbling, Mariengasse 31.

(727-3)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Za praznike priporočam najboljša avstrijska in

ogerska desert vina v buteljah

po 40-70 kr. steklenica, kakor tudi bizeljska in dolenska vina. Tudi prodam velike sode, dva po 180, jeden 120, 4 po 50 in 5-6 po 25 do 30 veder.

J. C. Juvančič,
vinski trgovec.

Dober kamnoseški pomočnik in dva učenca

se iščejo.

Pismene ponudbe sprejema

Peter Toman,
kamnosek v Ljubljani.

Čiščenje in zboljšanje vina.

Najgotovjše, najhitrejše in najcenejše sredstvo za čiščenje in zboljšanje vina in popravljanje bolnega vina je

prava francoska galerta

tvrdke COIGNET & C. v Parizu, Lyonu, Marseillu.

To zajamčeno sredstvo z navodilom, kako je rabiti, se vedno dobiva pri tvrdki

A. HARTMANN v Ljubljani,
pisarna v Tavčarjevi palači. (587-23)

J. RAUNICHER-jeva

zaloga čevljarskega blaga,

Židovske ulice št. 6,

priporoča častitemu občinstvu svoje lastnoročne izdelke čevljarskega blaga za gospode, gospe in otroke v najlepših izdelkih in po najnižjih cenah. — Dalje opozarja imenovana firma na svojo bogato zalogo (603-20)

čevljev za dečke in deklice,

ki se izjemoma po jako znižani ceni razprodajejo.

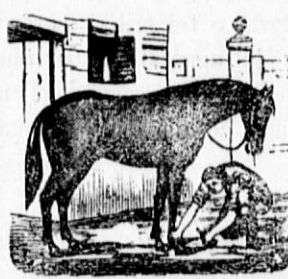
Velika partija 1 (788-124)

ostankov sukna

(po 3-4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštnem povzetju, ostanek po 5 gl.

Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.
Uzenci proti pošiljavi marke za 10 kr.

Restitucijski fluid

pomnoženi, tudi

konjski cvet

imenovan,

rabi za drgnjenje v krepilo udov pri konjih. Ta cvet, mnogo let po izkušenih živinozdravnikih in praktičnih poljedelcih glede učinka kot izborni skušen ter priznan kot najboljši zdravilen in krepilec, ohrani konja do pozne starosti, celo pri največjem trpljenju vztrajnega in pogumnega, zabranjuje otrplost konjskih udov ter služi v krepilo pred in v restitucijo (očvrstjenju) po kakem trudopolnem delu. Dalje rabi kot podpiralno in ozdraviljujoče sredstvo pri pretegu žil, otekanji kolen, kopitnih boleznih, otrpnenji v boku, v križi i. t. d., otekanji nog, mehurjih na nogah, izvinjenji, tiščanji od sedla in oprave, pri sušici i. t. d., s kratka skoro pri vseh vnanjih boleznih hibah.

1 steklenica z rabilnim navodom vred stane 1 gld., 5 steklenic z rabilnim navodom vred samo 4 gld. Prodaja in vsak dan razpošilja zdravila s pošto na deželo: (655-8)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.